

Emile Keuter is neuroloog. De zorg voor patiënten met medisch onverklaarde klachten fascineert hem.

Je moet toch op iemand boos zijn, als er niets van je leven terecht komt

Nachtmerrie

Ik heb een digitale stalker. Er is althans een beroepspatiënt met CVS/ME die zulke nare reacties geeft op mijn blogs, dat de essentie en het leesplezier ondergesneeuwd worden. Ik heb daardoor eigenlijk geen zin meer om mijn verhaaltjes aan mijn geliefde Medisch Contact toe te vertrouwen. Zijn werkwijze lijkt op die van de vroegere whiplashbrigade, die mij toen ook bijna mijn liefde voor het vak en mijn patiënten deed vergeten. Ik vind het moeilijk, maar besef dat het iets is wat wij artsen nu eenmaal over ons heen krijgen. Je moet toch op iemand boos zijn nietwaar, als je merkt dat er niets van je leven terecht komt. Ik denk de laatste tijd vaak aan mijn bevriende collega en opleider Jan Kuks, die ook intensief digitaal geplaagd werd door een psychiatrische patiënt. Met dit verschil dat hij de patiënt leerde kennen binnen een behandelrelatie, harder werd aangepakt en zover is gegaan dat hij een rechtszaak is begonnen en heeft gewonnen. Er zijn wel meer verschillen hoor. Ik kan een eigenwijs en agressief ventje zijn, terwijl professor Kuks een zeer bescheiden en integer mens is.

Om mijn eigen psychische toestand in balans te houden, maak ik er een gewoonte van om mijn dromen te onthouden en te analyseren. Ik vind dat de goedkoopste manier van psychotherapie; het laat me mijn onbewuste emoties verwerken. Hoewel ik me had voorgenomen te stoppen met mijn blog om hierboven vermelde redenen, schrijf ik nu toch weer een stukje, dat ontstond door een leerzame droom. Een nachtmerrie wel te verstaan.

Ik stond op de trap van het Christelijk Gymnasium te Utrecht, die in mijn dromen steeds samenvalt met de trap in de oude neurologische kliniek van het Academisch Ziekenhuis Groningen. Ik werd achtervolgd door een boef voor wie ik erg bang was. Ik was van plan om naar boven te rennen en via het raam van de eerste

verdieping naar beneden te springen en te landen op mijn paard om me als Zorro uit de voeten te maken. Maar het liep anders, want ik stond tegen de muur van de kamer van de rector op de begane grond. Met de muur achter me maakte ik me klaar om middels een gemene trap op het onderlichaam en een links-rechtse combinatie met de vuisten mijn tegenstander af te slaan. Dat lukte echter niet. Ik merkte aan mijn slaapverlamming dat ik in mijn droomslaap moest zijn. Toen keek ik mijn aanvaller in het gelaat. Het was mijn stalker. Ik herkende hem van de narcistische foto's op zijn website. Langzaam kreeg ik de kracht in mijn armen en benen terug en ik merkte dat ik, zwetend en met een tachycardie, wakker werd. ■

Dagelijks nieuwe blogs
op **medischcontact.nl**

